

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ

μια στάση ζωής

“Τι είναι ο εθελοντισμός”
“Ένα ζωντανό παράδειγμα”
“Πώς μπορώ να βοηθήσω;”

φιλοσοφική λίθος

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Η έκδοση του περιοδικού φιλοσοφική λίθος είναι αποτέλεσμα μη αμειβόμενης εργασίας. Αποτελεί μία εθελοντική προσφορά τόσο από πλευράς αρθρογράφων όσο και των υπολοίπων συνεργατών σε τεχνικά θέματα. Τα άρθρα που δημοσιεύονται είναι προϊόν έρευνας στους χώρους της επιστήμης, της τέχνης, της φιλοσοφίας και της μεταφυσικής.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

ΑΓ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ 29,

ΑΘΗΝΑ 11361

Τηλ. 210 8810830

Πληροφορίες:

www.nea-acropoli.gr

ΕΤΟΣ 41°, ΤΕΥΧΟΣ 180

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Εκδότης - Ιδιοκτήτης

Γ.Α. Πλάνας

Διεύθυνση Σύνταξης

Κ. Φραντζικινάκης

Υπεύθυνος Ύλης

Π. Βεκρής

Ατελιέ

Π. Βεκρής, Δ. Γακηλάζος

Στοιχειοθεσία - Διόρθωση

Π. Μιχάλογλου, Α. Αλικάκου

Δημ. Σχέσεις - Διακίνηση

Π. Βεκρής

Μεταφράσεις

Ι. Αληζιώτη, Β. Αληζιώτη

Συνεργάτες

Σ. Παττακός, Σ. Κουκουβής, Ν. Τύμη, Π. Βεκρής,

Λ. Αλεξανδράκη, Β. Γεωργιοπούλου, Γ. Βούλγαρης

Χ. Κληματσίδας, Κ. Δαϊκίδου, Α. Χατζημπαλάση

Έ. Μιλοβάνοβα, Δ. Γακηλάζος, Ι. Σταυρουλάκης,

Ν. Κομπογιάννης, Μ. Κατίνας, Φ. Ζαχαριάδης, Γ.

Πίτσικας, Ο. Παππός

περιεχόμενα



3. Από τον εκδότη

4. Τι είναι ο εθελοντισμός

6. Η δύναμη του ατόμου

8. Ο εθελοντισμός ως στάση ζωής

9. Απέναντι στον διαχωρισμό χρειαζόμαστε εμπιστοσύνη

10. Ένα ζωντανό παράδειγμα

14. Πώς να βοηθήσω;

18. Πώς δεν έγιναν οι πυραμίδες της Αιγύπτου

22. Στο επόμενο τεύχος





Ενα βασικό χαρακτηριστικό των πολιτισμών που βρίσκονται σε παρακμή είναι ο λεγόμενος «κοινωνικός κατακερματισμός». Εμφανίζεται σαν αποτέλεσμα της πολιτισμικής κούρασης, της απουσίας ιδεωδών, της έλλειψης στόχων και κινήτρων και τέλος, της κοινωνικής αποτελμάτωσης. Η στατικότητα ή συντηρητισμός οδηγεί την κοινωνία στην αποσύνθεση (όπως το στάσιμο νερό που δεν ακολουθεί τον κύκλο του, μετατρέπεται σε βάλτο, όπου υπάρχει κάθε λογής παράσιτο). Μέσα σε αυτή τη γενική παρακμή κάθε μονάδα (νομός, επαρχία, χωριό, κράτος, πόλη, άτομο) επικεντρώνεται στις δικές της ανάγκες και δεν ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο. Είναι αυτό το στοιχείο που μπορούμε να ονομάσουμε ατομικισμό, ιδιοτέλεια, εγωκεντρισμό, που είναι πραγματικό σύμπτωμα θανάτου του κοινωνικού σώματος. Κάθε τέτοια διάσπαση οδηγεί σε διαιρέσεις και αναπόφευκτα σε διαμάχες μεταξύ τάξεων, επαγγελματιών, θρησκειών κλπ, μέσα σε ένα κλίμα μη-αλληλεγγύης ή ανεκτικότητας. Η ιστορία μας έχει δείξει ότι όταν εμφανίζεται το σπέρμα της χωριστικότητας, της διαιρέσης, της απώλειας της ενότητας και της αδιαφορίας για τον διπλανό μας, μπορούμε να πούμε ότι μια χώρα περνά τις πιο κρίσιμες στιγμές της.

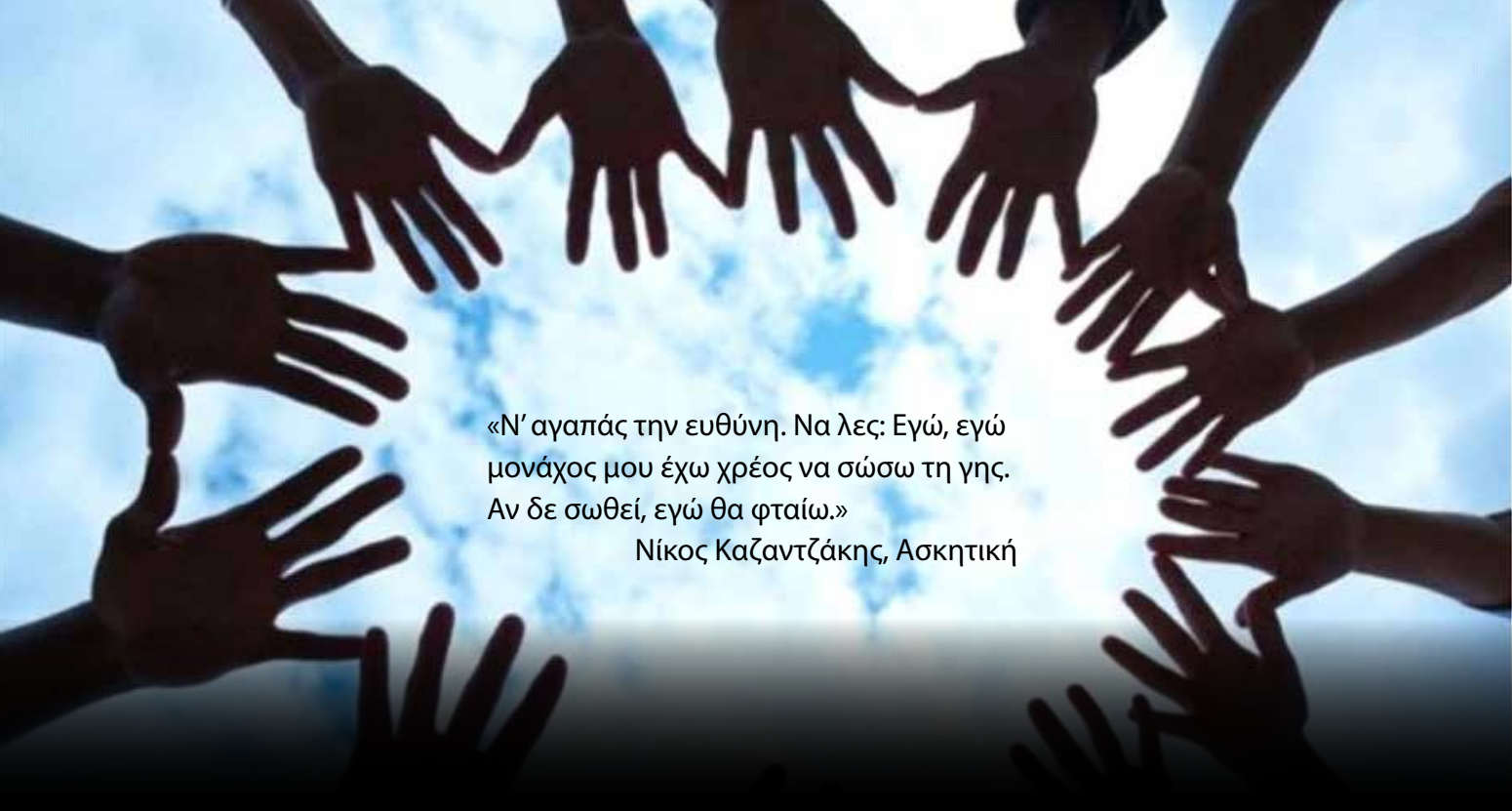
Αλλά η ιστορία μας έχει επίσης διδάξει ότι στις πιο κρίσιμες και σκοτεινές στιγμές, δημιουργείται το κατάλληλο έδαφος για την προετοιμασία και γέννηση της ελπίδας ανανέωσης. Η ελπίδα αυτή, είναι οι άνθρωποι που έχουν διακαή επιθυμία για πραγματική αλλαγή. Αυτοί που ποτέ δεν είναι ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι από την κοινωνία που τους περιτριγυρίζει και δεν αρκούνται μόνο στην ανούσια κριτική αλλά έχουν την ικανότητα να δρουν και να δίνουν λύσεις. Δεν αρκεί κάποιος να επισημαίνει τα λάθη ή τις αντιφάσεις ενός κοινωνικού συστήματος, αλλά θα πρέπει να προτείνει και λύσεις, ν' ανοίγει κάποιο παράθυρο, να δείχνει νέους δρόμους. Απέναντί σε έναν κόσμο που καταρρέει από τις διαιρέσεις, τις διαμάχες, την άγνοια, τον φόβο, την έλλειψη αλληλεγγύης, των αδικιών και τόσων άλλων υπάρχουν κάποιοι που ονειρεύονται γέφυρες, ομόνοια, ενότητα, δικαιοσύνη, ομορφιά και παλεύουν για αυτά. Αυτοί οι άνθρωποι είναι οι εθελοντές.

editorial

Μετά από 40
συνεχόμενα
χρόνια έκδοσης
του περιοδικού
Νέα Ακρόπολη
συνεχίζουμε
να αναζητούμε
τη φιλοσοφική
λίθο...

Όλα τα παραπάνω
δεν αποτελούν
πλέον για μας
διανοητικές
αλήθειες, αλλά
έναν τρόπο ζωής,
που βελτιώνει
καθημερινά τον
εαυτό μας και τον
κόσμο.

Το αλχημικό έργο
βρίσκεται σε
εξέλιξη...



«Ν' αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ
μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γη.
Αν δε σωθεί, εγώ θα φταίω.»

Νίκος Καζαντζάκης, Ασκητική

Τι είναι ο Εθελοντισμός;

Κείμενο: Γιώργος Αναστασιάδης

Σύμφωνα με την Ελληνική Ομοσπονδία Μη Κυβερνητικών Οργανισμών, «Εθελοντισμός είναι η πρόθυμη δέσμευση ενός ατόμου να εργαστεί χωρίς αμοιβή, για ένα καθορισμένο ή αόριστο χρονικό διάστημα, για το γενικό καλό της κοινωνίας».

Ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας προτείνει ως ορισμό της εθελοντικής εργασίας «οποιαδήποτε μη αμειβόμενη και μη υποχρεωτική εργασία, που σημαίνει τον χρόνο που αφιερώνουν οι άνθρωποι, χωρίς πληρωμή, σε δραστηριότητες που λαμβάνουν χώρα στο πλαίσιο ενός οργανισμού ή απ' ευθείας προς άλλους ανθρώπους εκτός του νοικοκυριού τους».

Ως εργασία λοιπόν ο εθελοντισμός :

- Περιλαμβάνει δραστηριότητες που παράγουν αγαθά/ υπηρεσίες και συνεισφέρουν σε περιεχόμενο με ουσιαστική αξία στον αποδέκτη αυτής (της εργασίας), η οποία και παρέχεται σε έναν ελάχιστο και μετρήσιμο χρόνο.
- Είναι μη αμειβόμενη εργασία, σε χρηματική αξία ή σε είδος, μπορεί όμως να προβλέπεται περιορισμένη αμοιβή ή αποζημίωση, στον βαθμό που προκύπτει

για να καλύψει δαπάνη που έχει υποστεί ο εθελοντής ή ώστε να αντισταθμίσει βασικά έξοδα που έχει πραγματοποιήσει.

- Είναι μη υποχρεωτική, δηλαδή, προκύπτει από την αυτόβουλη συμμετοχή, χωρίς έννομη συμμόρφωση ή παροχή της υπό πίεση ή εντολή.
- Είναι άμεση και διενεργείται όχι μόνο μέσω των εθελοντικών οργανώσεων αλλά και απευθείας από άτομα (άτυπος ή άμεσος εθελοντισμός), ιδιαίτερα σε περιπτώσεις περιοχών όπου η υλοποίηση τέτοιων δράσεων δεν είναι δυνατό να παρασχεθεί από οργανώσεις (είτε δεν δρουν σε αυτήν είτε δεν εξασφαλίζουν τη ζητούμενη παροχή/υπηρεσία).
- Πραγματοποιείται για ωφέλεια κάποιου εκτός του νοικοκυριού (ή της οικογένειας) του εθελοντή.

Τι είναι ο Εθελοντισμός για τη Νέα Ακρόπολη

«Ο εθελοντισμός για εμάς είναι μια αυθεντική στάση καρδιάς, πέρα από τις μόδες. Δεν είναι ένας τρόπος για να καθησυχάσουμε την συνείδηση μας ούτε για να αποκτήσουμε κάποιο κύρος ή εύνοια στην κοινωνία μας.

Το πνεύμα του εθελοντισμού μας επιτρέπει να δημιουργήσουμε ανθρώπινες ατομικές αξίες, όπως η αλληλεγγύη, η ανεκτικότητα, η υπεύθυνη δέσμευση και ο σεβασμός στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τη φύση, για να μπορούμε να δρούμε με τρόπο συνειδητό, ανιδιοτελή και μη εγωιστικό, για δίκαιους και ευγενείς σκοπούς.

Αν είναι κάτι για το οποίο πρέπει να αγωνιστούμε σήμερα, αυτό είναι η εξυγίανση της νοοτροπίας μας και η καλλιέργεια της ελπίδας για την βελτίωση του κόσμου μας. Από την ελπίδα θα προκύψει και η προσωπική μας προσπάθεια, στο μέτρο που ο καθένας θέλει και μπορεί. Ο εθελοντισμός είναι η επιδίωξη του ανέφικτου και αποτελεί ότι πιο ηρωικό μπορεί να τολμήσει κανείς σήμερα!»

Ένα πιθανό ερώτημα που μπορεί να προκύψει είναι: «Διδάσκεται ο εθελοντισμός;» Ο εθελοντισμός δεν είναι κάτι που μπορεί ακριβώς να μεταβιβαστεί με λόγια. Δεν μπορεί να καθίσει κανείς σε μια αίθουσα με αναπαυτικές καρέκλες ακούγοντας μια διάλεξη για τον εθελοντισμό ή διαβάζοντας ένα άρθρο από το γραφείο του και να νιώσει εθελοντής ή να ισχυριστεί πως ξέρει πραγματικά τι σημαίνει να είναι κανείς εθελοντής. Ο εθελοντισμός είναι κάτι που βιώνεται μόνο στην πράξη, είναι κάτι που πρέπει να το ζήσει κανείς για να το καταλάβει, κάτι βιωματικό. Είναι αυτός ακριβώς ο πυρήνας της φιλοσοφίας του εθελοντισμού, ότι για να είσαι ζωντανός, για να βιώνεις τα πράγματα και τον κόσμο γύρω σου, για να μαθαίνεις καλύτερα τον εαυτό σου και το περιβάλλον, για να αναπτύσσεσαι σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο βελτιώνοντας τον περίγυρό σου, πρέπει να είσαι σε δράση. Αυτό όμως που μπορεί να διδαχθεί και να βοηθήσει στην

ανάπτυξη της εθελοντικής συνείδησης μέσα στον καθένα, είναι η εκπαίδευση του ατόμου και η ανάπτυξη των αρετών μέσα του, που αντιστοιχούν σε αυτές που διέπουν έναν εθελοντή. Ο καθένας έχει μέσα του έναν εθελοντή εν δυνάμει, ο καθένας έχει κάτι να προσφέρει, από το πιο μικρό και άυλο, όπως μια θετική σκέψη, μια ευχή ή μια «δωρεάν αγκαλιά» (freehugs), μέχρι το να αφιερώσει ολοκληρωτικά τον ίδιο του τον εαυτό σε κάτι μεγαλύτερο από αυτόν, κάτι που τον ξεπερνά, γιατί αυτό σημαίνει να είσαι εθελοντής. Υπάρχει μόνο μια βασική προϋπόθεση από την οποία ξεκινάει όλα αυτά, για να γίνουν πραγματικότητα για κάποιον: να θέλει.

Στα δύσκολα χρόνια που έρχονται, οι εθελοντές θα είναι αυτοί που θα ξεχωρίζουν ανάμεσα στα θλιμμένα και σκυθρωπά πρόσωπα που θα κυκλοφορούν στους δρόμους με σκυμμένο το κεφάλι, χωρίς όνειρα, απελπισμένοι από τον κόσμο μέσα στον οποίο ζουν. Θα ξεχωρίζουν για το πόσο γενναιόδωρα μοιράζουν ένα χαμόγελο, έναν καλό λόγο, μια ευγενική κίνηση βοήθειας σε όποιον το έχει ανάγκη. Δεν θα φοράνε στολές υπερ-ηρώων ούτε φανταχτερές κάπες, όμως θα έχουν δυνάμεις που σε άλλους μπορεί να φαίνονται απίστευτες και απρόσιτες. Θα έχουν τη δύναμη να μη χάνουν το κουράγιο τους, όσο κι αν γύρω τους όλα φαίνονται να προσπαθούν να τους φοβίσουν και να τους αποθαρρύνουν.

Όλοι έχουμε μέσα μας έναν τέτοιο ήρωα που κοιμάται. Το μόνο που έχει να κάνει κανείς είναι να ξεκινήσει τη δική του επανάσταση μέσα του, να αρχίσει να αγωνίζεται για την ελευθερία του να ζει πραγματικά, να ξυπνήσει τον κοιμισμένο του ήρωα και να τον ελευθερώσει από τον λήθαργο του, φωνάζοντας δυνατά: «ΘΕΛΩ!»





Η δύναμη του Ατόμου

Κείμενο: Καίτη Δαϊκίδου

Πολύ συχνά μιλάμε στον κόσμο μας για την δύναμη της ομάδας. Πως η ομάδα δυναμώνει τα άτομα που συμμετέχουν σε αυτήν και πως η ομαδική δράση είναι τελικά πιο αποτελεσματική από την ατομική. Είναι γεγονός, ότι η ομάδα που εμπνέεται και ενδυναμώνεται από ένα σκοπό είναι πάρα πολύ δυνατή, επειδή πολλαπλασιάζεται, είναι το καλύτερο στοιχείο του κάθε ατόμου επί τα άτομα.

Όμως, έχουμε δει στην ιστορία μας και το αντίστροφο, έχουμε δει την δύναμη του ενός που κατάφερε και ενέπνευσε τους πολλούς και τελικά τους έκανε ομάδα.

Κάποια ελάχιστα παραδείγματα να βασιστούμε πάνω τους, είναι: ο Λεωνίδας, και οι 300, η Ιωάννα της Λωραίνης (Jeanne d' Arc), η Μητέρα Τερέζα, ο Γκάντι. Και σίγουρα υπάρχουν και άλλοι, πολλοί, αλλά... όχι πάρα πολλοί.

Όλοι αυτοί έδρασαν σε διαφορετικές εποχές, σε διαφορετικές καταστάσεις και αντιμετώπισαν διαφορετικές εξωτερικές περιστάσεις, αλλά κατά κάποιο τρόπο μπορούμε να πούμε ότι βίωσαν τις ίδιες εσωτερικές δοκιμασίες.

Θα μπορούσαμε κάλλιστα, όλους αυτούς να τους ονομάσουμε ήρωες, να δούμε την δράση τους με ένα άλλο πρίσμα. Όλοι έζησαν ταυτόχρονα με χιλιάδες, εκατομμύρια άλλους ανθρώπους, σύγχρονους τους και στις ίδιες αντίξοες συνθήκες. Όλοι αντιμετώπισαν τον ίδιο εχθρό, τον φόβο. Τον φόβο σε πολλές του όψεις, τον φόβο της σκλαβιάς, της φτώχειας, της απομόνωσης και του θανάτου. Φοβήθηκαν αλλά δεν κρύφτηκαν, δεν παραιτήθηκαν και δεν προσπάθησαν να κερδίσουν για τον εαυτό τους ψίχουλα.

Τι έκαναν; Το αντίθετο από κάθε λογική.

Εκεί που φοβόντουσαν την φτώχεια και την πείνα, έδωσαν στους άλλους ότι είχαν και δεν είχαν και έτσι πάλεψαν την ανάγκη τους μαζί.

Εκεί που φοβόντουσαν την σκλαβιά και τον θάνατο, βγήκαν έξω και ετοιμάστηκαν για μάχη και τελικά έμειναν ελεύθεροι για πάντα.

Άνθρωποι που εισέπρατταν τον ρατσισμό και την αδικία του συστήματος, πάλεψαν και άλλαξαν το σύστημα αντιμετωπίζοντας τον εχθρό από μέσα.

Άνθρωποι που ζορίζονταν να επιβιώσουν, κατάφεραν και έζησαν καλά.

Το μυστικό τους ήταν ο ξεκάθαρος στόχος τους. Ένας στόχος υψηλός, πνευματικός θα λέγαμε, που υπερέβαινε το προσωπικό στοιχείο και άγγιζε το σύνολο. Ένας στόχος με όνειρο και συνείδηση. Ο στόχος αυτός τους έκανε **ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ**.

Είχαν επιχειρήματα για τον εαυτό τους και για τους άλλους. Τεκμηρίωσαν και δυνάμωσαν την πίστη τους, την δύναμη της καρδιά τους, με την δύναμη του μυαλού τους.

Με όπλο το ΘΕΛΩ, προσπάθησαν και έμαθαν ΠΩΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ. Ενεργοποίησαν την βούληση τους. Η βούληση του ανθρώπου είναι μια τεράστια δύναμη ειδικά εάν ο άνθρωπος ξέρει να την κατευθύνει σωστά προς τον στόχο του.

Και τότε με την πίστη, την γνώση, την βούληση τους, έκαναν το όνειρο ΔΡΑΣΗ.

Πήραν την απόφαση για δράση. Αν δεν αλλάξει αυτός ο κόσμος εγώ φταίω, λέει ο Καζαντζάκης. Κάθε τέτοιος ήρωας το ίδιο είπε μέσα του και **ΑΝΕΛΑΒΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ**. Και ο τροχός ξεκίνησε.

Και όταν ο τροχός της ζωής και της δράσης γυρνάει, τότε, οι άλλοι βλέπουν, έλκονται, εμπνέονται και ακολουθούν. Γιατί η μεγαλύτερη δύναμη αυτών των ανθρώπων είναι ότι **ΕΔΩΣΑΝ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ**. Δεν μίλησαν για φωτιά, έγιναν φωτιά. Δεν μίλησαν για προσφορά, έγιναν οι ίδιοι προσφορά. Και δεν μίλησαν για μάχη αλλά μάχονταν οι ίδιοι. Έτσι έγιναν οδηγοί χιλιάδων, εκατομμυρίων ανθρώπων, που εμπνεύστηκαν από το φωτεινό τους παράδειγμα και προσπάθησαν ναβάλουν λίγο φως, λίγη φωτιά και λίγη βούληση απόφασης στις καθημερινές ζωές τους. Έτσι, αυτοί οι **ΗΡΩΕΣ**, γέννησαν πολλούς μικρούς καθημερινούς ήρωες, εμάς, που δίνουμε μάχη κάθε ημέρα, μια μάχη όχι για την επιβίωση αλλά για την βίωση του ονείρου μας, για ένα νέο και καλύτερο άνθρωπο, για έναν νέο και καλύτερο κόσμο.





Ο Εθελοντισμός ως στάση ζωής

Κείμενο: Καίτη Δαϊκίδου

Τι σημαίνει εθελοντισμός. Ας αναλύσουμε την λέξη:

Σε γενικές γραμμές, ο όρος εθελοντισμός (Αγγλικά: volunteer) αναφέρεται στην ηθελημένη παροχή υπηρεσιών χωρίς το κίνητρο της υλικής ανταμοιβής, προς όφελος της κοινωνίας. Ο εθελοντισμός δεν είναι υποχρεωτικός, δηλαδή στηρίζεται στην αυτόβουλη συμμετοχή του ενεργού πολίτη. Όμως, εθελοντής χαρακτηρίζεται και εκείνος που συνεισφέρει υλικά αγαθά σε καταστάσεις που αυτά θεωρούνται αναγκαία για την κάλυψη ανθρωπίνων αναγκών, χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα. Στόχος ενός εθελοντή είναι η βελτίωση των κοινωνικών, οικονομικών, περιβαλλοντικών, αθλητικών, εκπαιδευτικών και άλλων θεμελιωδών αναγκών μίας κοινωνίας.

Αυτά μας λέει η Wikipedia. Τι μας λέει η ζωή;

Η ζωή, η καθημερινότητα μας μιλάει και μας δείχνει πολλά είδη «εθελοντισμού».

Αρχικά, τον εθελοντισμό της οθόνης, των ΜΜΕ. Την μεγάλη δράση, την πολύ γενναιόδωρη, συγκεκριμένη, εγκεκριμένη και στοχευμένη δράση που διαρκεί 1-2 λεπτά ή ένα φωτογραφικό κλικ.

Είναι οι δράσεις που συχνά βλέπουμε και ξαναβλέπουμε στις οθόνες μας τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, που τότε όλοι θυμόμαστε τα άρρωστα παιδιά και τους γέροντες. Αυτός είναι ο πιο διάσημος εθελοντισμός και ταυτόχρονα ο πιο γρήγορος. Βέβαια είναι και αυτός που περισσότερο έλκει ή γνωστοποιεί τα προβλήματα, τα γνωστοποιεί για λίγο και τα ... ξανακαλύπτει μετά..

Ένα άλλο είδος εθελοντισμού, είναι αυτό που έχουμε ντύσει με το πνεύμα της γενναιοδωρίας μας. Δηλαδή: πετώ ή δίνω αυτά που μου είναι πλέον άχρηστα, το κάνω όταν με εξυπηρετεί και όταν έχω ανάγκη να νοιώσω εγώ χρήσιμο μέλος της κοινωνίας

μας. Αυτό είναι ένα είδος εθελοντισμού που ως γεγονός διαρκεί περισσότερο από το προηγούμενο αλλά δεν έχει την σταθερά 2 φορές τον χρόνο, του προηγούμενου. Γιατί, αν έρθουν τα Χριστούγεννα και εγώ δεν νοιώθω την ανάγκη αυτή και δεν θέλω, ε... δεν θα το κάνω. Θα το κάνω όποτε, αν και εφόσον με ευχαριστεί. Εξ άλλου αυτό δεν σημαίνει εθελοντισμός;

Και έτσι περνάμε στο τρίτο είδος εθελοντισμού, ίσως το λιγότερο γνωστό σήμερα στον κόσμο μας. Τον εθελοντισμό της καρδιάς. Τι είναι αυτό; Είναι η δράση του εθελοντή που σχεδόν δεν ξέρει ότι είναι εθελοντής αλλά ξέρει ότι, όπου τον χρειάζονται, πάει. Του εθελοντή που δεν έχει πράγματα για να πετάξει, αλλά έχει πράγματα που θα προσφέρει, ακόμα και όταν τα χρειάζεται και ο ίδιος, αν καταλαβαίνει ότι ο άλλος τα χρειάζεται περισσότερο.

Του εθελοντή που ξεχνάει τι του αρέσει και τι όχι και αναλαμβάνει αυτό που οι καιροί και οι ανάγκες απαιτούν από αυτόν, είτε κάνει κύριο ή ζήτη, είτε είναι χαρούμενος είτε όχι.

Εκείνου του εθελοντή που μπορεί να μοιράζει και να προσφέρει το πολυτιμότερο απόκτημα του: τον εαυτό του. Μοιράζεται την καθημέρα, το χαμόγελο, την ευγένεια, την καλή διάθεση, την ειλικρίνεια και τον σεβασμό του προς όλα τα όντα, δίποδα ή τετράποδα. Που μπορεί και το κάνει αυτό, όταν τον βλέπουν οι άλλοι αλλά και όταν τον βλέπει μόνο ο εαυτός του. Και που όταν το κάνει αυτό ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗΣ. Είναι χαρούμενος με μια χαρά και μια πληρότητα που ένας φιλόσοφος θα την έλεγε: η χαρά του εκπληρωμένου καθήκοντος. Μα αυτός ο εθελοντής δεν είναι πάντα ένας πανεπιστημιακός για να το ξέρει αυτό, συνήθως είναι ένας μαθητής της ζωής, που απλά το νοιώθει αυτό. Και όταν το νοιώθει αυτό γίνεται ασταμάτητος, μια ζωντανή δύναμη της φύσης που έχει μετατρέψει τον εθελοντισμό σε στάση ζωής, τον έχει κάνει ΖΩΗ ΤΟΥ.

Απέναντι στον διαχωρισμό, χρειαζόμαστε εμπιστοσύνη

Κείμενο: Delia Steinberg Guzman

Η λέξη «ενοποιώ» (unify), προέρχεται από τα λατινικά «unus» και «facere», δηλαδή το να «κάνω ένα», το να φέρνω κοντά διάφορα διαφορετικά μέρη που είναι συναφή μεταξύ τους, και να τα συνδυάζω με τέτοιο τρόπο ώστε να πετύχω μια αρμονική και ομοιογενή ενότητα. Είναι η πράξη του να ερχόμαστε μαζί πιο κοντά, μιας σύνδεσης, που αν δεν υπήρχε, θα σήμαινε ότι κάθε ένα από τα μέρη ή όντα θα ακολουθούσε διαφορετικό μονοπάτι – κάτι που δεν είναι λάθος από μόνο του – αλλά θα προκαλούσε το να είναι διαιρεμένα, αποσυνδεδεμένα και αντίθετα το ένα από το άλλο. Χωρίς την πράξη της ενοποίησης θα έπρεπε να ζούμε σε ένα διαρκές χάος, στο οποίο θα ήταν πολύ δύσκολο να βρούμε το νόημα στην ύπαρξη και στις μεταβαλλόμενες περιστάσεις της.

Πράγματι, η ασθένεια που καταπιέζει την σημερινή ιστορική στιγμή και η οποία επωάζεται για πολύ καιρό είναι ο διαχωρισμός, η διαίρεση, η ανοιχτή διαμάχη ανάμεσα σε ολόένα και μικρότερες ομάδες, καταλήγοντας στην ατομική αντιπαράθεση. Αυτή η ασθένεια εμφανίζεται σε διάφορα πλαίσια: πολιτικά, πολιτιστικά, θρησκευτικά, καλλιτεχνικά, κοινωνικά, καθώς και στις οικογένειες. Μπορεί κανείς να την βιώσει στους δρόμους των μεγάλων πόλεων και ήδη γίνεται αισθητή στις μικρότερες πόλεις. Η δυσπιστία είναι ο άρχοντας και κύριος του νου των ανθρώπων, και αυτό οδηγεί στην αναισθησία, στην αγένεια, στην ευθυξία, στο να είμαστε αδίστακτοι, στην απείθεια, στον εγωισμό...

Κανείς δεν μπορεί να φτάσει την αυτό-εκπλήρωση αν δεν σέβεται την αυτό-εκπλήρωση των άλλων.

Δεν μπορεί να υπάρξει πιθανή συνύπαρξη όταν δεν είναι παρούσα η γενναιοδωρία της αγάπης και όταν αυτό που επικρατεί είναι το εγωκεντρικό αίσθημα ότι είναι κανείς το μοναδικό άτομο στον κόσμο. Για να συνυπάρξουμε πρέπει να

διευρύνουμε την συνείδησή μας και να δώσουμε χώρο σε όλα τα ζωντανά όντα. Πρέπει να κατανοήσουμε τη ζωή σε όλα τα πράγματα και να συλλάβουμε το άπειρο του σύμπαντος. Πρέπει να γνωρίσουμε και να δώσουμε αξία σε οτιδήποτε υπάρχει... και να είμαστε αρκετά γενναίοι για να μοιραστούμε αυτό που είμαστε με όλους τους άλλους. Κανείς δεν μπορεί να φτάσει την αυτό-εκπλήρωση αν δεν σέβεται την αυτό-εκπλήρωση των άλλων.

Μια καλή δόση ενοποίησης είναι όλα όσα χρειαζόμαστε γενικά και ο καθένας μας ξεχωριστά. Χρειάζεται να βιώσουμε ακόμα μια φορά την πραγματικότητα αυτής της μεγάλης οικογένειας που είναι η Ανθρωπότητα, την ευτυχία της φιλίας, της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, της επιθυμίας να στηρίζουμε και να βοηθάμε, το να κοιτάμε ξανά ο ένας τον άλλο στα μάτια και να βρίσκουμε φωτεινές αλήθειες αντί για τρομακτικές σκιές.





Ένα ζωντανό παράδειγμα: Ο δύτης του Winchester

Κείμενο: Φανή Γκούφα

Σίγουρα είναι πολλά τα παραδείγματα ανθρώπων που με μια δράση τους έγιναν ζωντανά παραδείγματα. Αυτό έχει συμβεί σε όλες τις ιστορικές στιγμές και σε όλους του τόπους της γης. Άλλοτε έγιναν γνωστά και άλλοτε όχι, αλλά αυτό λίγη σημασία έχει για έναν εθελοντή.

Στην Αγγλία του 19ου αιώνα, στο Newington, γεννιέται το 1869 ο William Robert Bellenie. Το 1900 υιοθετεί το επώνυμο Walker και έμελλε να μείνει γνωστός στην ιστορία ως "ο δύτης που με τα χέρια του έσωσε τον καθεδρικό ναό του Winchester."

Ο καθεδρικός ναός ήταν σε άμεσο κίνδυνο κατάρρευσης καθώς βυθιζόταν αργά στο μαλακό έδαφος της περιοχής. Ένα εξαιρετικό χαρακτηριστικό αυτού του καθεδρικού είναι ότι, από κάτω υπάρχει μια διακλάδωση νερού από τον ποταμό Έιβον. Στα υπόγειά του ακόμα αναβλύζουν 3 πηγές και η ειδική κατασκευή του επιτρέπει όλος ο ναός να έχει μια θαυμάσια ακουστική. Για να καταστεί δυνατό να χτιστούν υποστηρικτικά τοιχεία η στάθμη των υπόγειων υδάτων έπρεπε να μειωθεί.

Με τη μείωση όμως αυτή υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να προκληθεί κατάρρευση του ναού. Ο Walker προσφέρεται να κατέβει και να τοποθετήσει σάκους και οικοδομικά υλικά, βάζοντας σκυρόδεμα κάτω από αυτούς. Δούλεψε έξι ώρες την ημέρα σε απόλυτο σκοτάδι, επειδή το ίζημα που αιωρούνταν στο νερό ήταν αδιαπέραστο στο φως.

Ο W. Walker εργάστηκε από το 1906 έως το 1911, πέντε χρόνια, περνώντας σχεδόν έξι ώρες την ημέρα κάτω από το νερό, μέσα στο σκοτάδι, δουλεύοντας με τα χέρια του...

Τελικά στήριξε τον καθεδρικό ναό με 900.000 τούβλα, 114.900 τσιμεντόλιθους και 25.800 σακούλες τσιμέντου.

Αφού ολοκλήρωσε τη δουλειά του, τα υπόγεια νερά αντλήθηκαν και το σκυρόδεμα που είχε τοποθετήσει στήριξε τα τοιχώματα των θεμελίων. Οι τεχνίτες πέτρας κατάφεραν τότε να κάνουν τη δουλειά τους και να αποκαταστήσουν τους κατεστραμμένους τοίχους.

Για να γιορτάσει την ολοκλήρωση του έργου, μια αντιπροσωπεία, με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο του

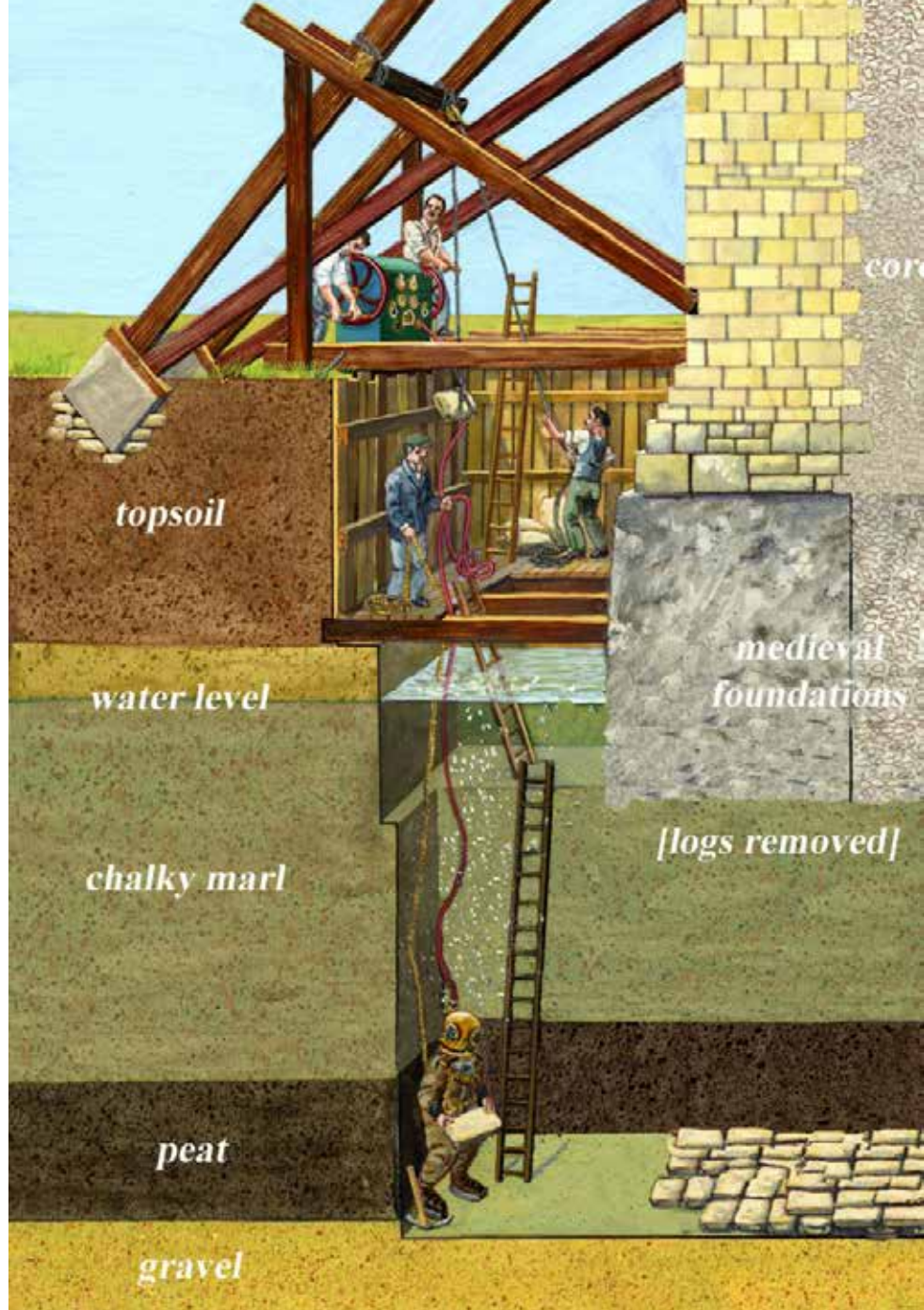
Καντέρμπουρι, αποφάσισε να τιμήσει τον W. Walker στις 15 Ιουλίου του 1912. Έλαβε το ασημένιο αριστείο από τον βασιλιά Γεώργιο τον Ε' και έγινε ο βασιλικός εκπαιδευτής καταδύσεων και αργότερα μέλος του Βασιλικού Τάγματος (Royal Victorian Order (MVO)).

Απαντώντας σε ερωτήσεις σχετικά με τη δουλειά του στο Winchester, ο William είπε: "Δεν ήταν δύσκολο. Ήταν απλή δουλειά, αλλά έπρεπε να γίνει προσεκτικά". Συνέχισε λέγοντας ότι ο κ. Τζάκσον του είχε πει ότι ήταν πολύ ευχαριστημένος με το έργο και ότι είχε κάνει ότι κανένας άλλος δεν είχε κάνει. Επισκεύασε τα θεμέλια ενός ολόκληρου καθεδρικού ναού και τον στήριξε.

Ο τάφος του, στο νεκροταφείο Beckenham του νοτιοανατολικού Λονδίνου, φέρει τις λέξεις: "Ο δύτης που με τα χέρια του έσωσε τον καθεδρικό ναό του Winchester."

Στον καθεδρικό ναό, υψώνεται μπρούντζινο άγαλμά του, να κρατάει το σκάφανδρο με τα χέρια του τα μοναδικά εργαλεία στο τιτάνιο έργο του. Μια πλακέτα γράφει: "Καθεδρικός Ναός του Winchester, χτισμένος για τη Δόξα του Θεού, 1087-1093. Προφυλαγμένος από τον κίνδυνο, ελέω Θεού, 1905-1912".

Μια τελετή μνήμης πραγματοποιήθηκε στον καθεδρικό ναό του Winchester, 100 χρόνια αφότου πέθανε.



"Ας εκδηλώσουμε την ίδια κλίση με τον δύτη, ας βυθιστούμε στα παγωμένα κύματα με τα μπράτσα φορτωμένα με τα στέρεα βράχια των έργων μας και εκεί, στο σκοτάδι, ας τα συναρμολογήσουμε, για να στηρίξουμε τον κόσμο.

Ας προσευχηθούμε με τα χέρια μας στην καθημερινή εργασία. Αργότερα θα έρθουν άλλοι να θαυμάσουν τις ομορφιές ενός κόσμου σφυρηλατημένου από ρυθμικές καμπάνες".

Βιβλιογραφία:

- [https://en.wikipedia.org/wiki/William_Walker_\(diver\)](https://en.wikipedia.org/wiki/William_Walker_(diver))
- <https://www.sah.org/publications-and-research/sah-blog/sah-blog/2017/10/13/winchester-s-william-walker>

J.A.Livraga



Ποιοί είμαστε:

Η Νέα Ακρόπολη είναι ένας Διεθνής Πολιτιστικός και Φιλοσοφικός Οργανισμός που δραστηριοποιείται σε περισσότερες από 55 χώρες στον κόσμο και έχει ως σκοπό να ενεργοποιήσει την εσωτερική δύναμη του ατόμου, προωθώντας τον ανθρώπινο πολιτισμό, τον αυθεντικό εθελοντισμό και την πρακτική φιλοσοφία.

Οι 3 αρχές μας



1 - Συναδελφосύνη

Η προώθηση ενός Ιδεώδους παγκόσμιας συναδελφосύνης βασισμένο στο σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, πέρα από τις διαφορές μας, φυλετικές, μορφωτικές, θρησκευτικές, κοινωνικές κ.ά.



2 - Γνώση

Η αγάπη για τη σοφία, η οποία μέσα από τη συγκριτική μελέτη των φιλοσοφιών, θρησκειών, επιστημών και τεχνών, προωθεί τη γνώση για το σύμπαν, τη φύση και τον άνθρωπο.

3 - Ανάπτυξη

Η ανάπτυξη των καλύτερων στοιχείων του ανθρώπου, με την προώθηση και την ένταξή του στη φύση και την κοινωνία, όχι ως απλό παρατηρητή αλλά ως ενεργό συμμετέχοντα σ' έναν κόσμο που χρειάζεται βελτίωση.

Ο στόχος μας

Προτείνουμε ένα Νέο Ανθρωπισμό, μια νέα Φιλοσοφική προσέγγιση του κόσμου και του Εαυτού μας. Νέα και συγχρόνως αρχαία, βασισμένη στη Σοφία του παρελθόντος αλλά προσαρμοσμένη στο σήμερα, στις σύγχρονες ανάγκες μας και με οραματισμό για το μέλλον.



...η
αναζήτηση
της Σοφίας
που γίνεται
τρόπος ζωής
και δίνει
νόημα στην
ύπαρξή
μας

Τι είναι για μας η φιλοσοφία

Η φιλοσοφία είναι η **σοφία της καθημερινής ζωής**. Το να φιλοσοφείς είναι πολύ απλά να είσαι «παρών» στη ζωή, στους άλλους και στον εαυτό σου.

Δεν είναι μια διανοητική προσέγγιση αλλά πάνω απ' όλα ένας τρόπος ζωής προσιτός σε όλους και αποτελείται από την εφαρμογή των διδασκαλιών των σοφών όλων των εποχών.

Γιατί Φιλοσοφία σημαίνει να συνδιαλεγόμαστε με τον εαυτό μας, να ερχόμαστε σε επαφή με ιδέες κι όχι με απόψεις και να κάνουμε **σωστές επιλογές ελεύθερα**.



προσφέρει
το οξυγόνο
της ψυχής,
ένα Όραμα
για να
Είσαι

Τι είναι για μας ο πολιτισμός

Στη Νέα Ακρόπολη αναγνωρίζουμε την ανάγκη να διασώσουμε και να αναπτύξουμε, μέσα από μια ολιστική προσέγγιση, την τέχνη, την επιστήμη, το μυστικισμό και την πολιτική ως την τέχνη της αρμονικής συνύπαρξης. Δεν μαθαίνουμε απλά για κάθε πολιτισμό αλλά **χτίζουμε τον πολιτισμό και την κουλτούρα μέσα στον καθένα**.

Γιατί ο Πολιτισμός διευρύνει την κατανόησή μας για τη ζωή και τον κόσμο και μας φέρνει πιο κοντά στον άνθρωπο μέσα από ένα πνεύμα σεβασμού, αλληλεγγύης και αλληλοκατανόησης.



είναι μια
αυθεντική
στάση
καρδιάς,
ένα κανάλι
Δύναμης
και Ζωής

Τι είναι για μας ο εθελοντισμός

Ο Εθελοντισμός είναι μια **αυθεντική στάση καρδιάς** πέρα από τις μόδες.

Η Νέα Ακρόπολη προσφέρει στην κοινωνία ένα πεδίο μέσα από το οποίο μπορεί ο άνθρωπος αναπτύσσοντας τις αξίες της ένωσης, της αλληλεγγύης, της ανεκτικότητας, της υπευθυνότητας, να οδηγηθεί στη βελτίωση τόσο του εαυτού του όσο και της κοινωνίας στην οποία ζει.

Γιατί το σκοτάδι δεν νικιέται με χτυπήματα αλλά με Φως!



Πώς να βοηθήσω;

Κείμενο: Γιώργος Τσανακαλιώτης

Οσο φυσικό είναι οι άνθρωποι να έχουν πολλά προβλήματα κατά τη διάρκεια της ζωής τους, άλλο τόσο φυσική είναι και η τάση τους να αλληλοβοηθούνται. Και δεν αναφερόμαστε στην μέριμνα του κράτους ή των εταιριών που παρέχουν υπηρεσίες, αλλά στην αυθόρμητη εκδήλωση στήριξης που παρέχει ένας άνθρωπος σε κάποιον άλλο, χωρίς να είναι η "δουλειά" του ή να είναι "υποχρεωμένος". Μια στήριξη που μπορεί να απευθύνεται ακόμα και σε αγνώστους, που ζουν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Ο άνθρωπος είναι προικισμένος από τη φύση του να έχει συναίσθηση του πόνου και της ανάγκης του άλλου ανθρώπου. Μπορεί να μπει στη θέση του, να σκεφτεί πως θα ένιωθε ο ίδιος αν ήταν σε παρόμοια κατάσταση, να συγκινηθεί και να προβληματιστεί για ένα δυσάρεστο γεγονός που επηρέασε τον συνάνθρωπό του. Και σήμερα, που η τεχνολογία μας έχει φέρει όλους σε πληροφοριακή επαφή, είναι πολύ έντονο το φαινόμενο, άνθρωποι που ζουν σε διαφορετικές ηπείρους να αλληλεπιδρούν και να συμπαρίστανται σε μία ανάγκη. Δημιουργούνται αυθόρμητα ή οργανωμένα κινήματα

αλληλεγγύης, γίνονται κινήσεις υποστήριξης και διάθεσης αγαθών, μετακίνηση εξειδικευμένου προσωπικού για να βοηθήσει σε περιοχές που έχουν πληγεί από κάποια θεομηνία. Δεκάδες περιπτώσεις ηρωικού αλtruισμού φτάνουν στα αυτιά μας, πράξεις ανθρώπων που άφησαν την φαινομενική ασφάλεια της ζωής τους και ρίχτηκαν σε μια περιπέτεια για να βοηθήσουν άλλους ανθρώπους σε καταστάσεις μεγάλης ανάγκης. Αλλά και μικρές και ταπεινές πράξεις στήριξης, που δεν φτάνουν στην επιφάνεια πληροφορίας και παρότι μένουν στην αφάνεια, γίνονται συνέχεια και ανακουφίζουν την ανθρωπότητα, που τόσες ανάγκες έχει.

Η λέξη εθελοντισμός είναι η σύγχρονη ταμπέλα που χρησιμοποιείται για να περιλάβει όλες τις πράξεις που κάνουν οι άνθρωποι με σκοπό να βοηθήσουν, να στηρίξουν και να προσφέρουν υπηρεσίες στους άλλους ανθρώπους ή στο περιβάλλον, χωρίς χρηματικές απολαβές. Προέρχεται από το ρήμα θέλω, δηλαδή κάνω κάτι επειδή το θέλω και όχι επειδή μου το επιβάλει η εργασία μου και τα έμμισθα καθήκοντά μου ή τα στενά υλικά μου συμφέροντα. Βέβαια, η λέξη εθελοντισμός είναι ανεπαρκής για να περιγράψει την τεράστια γκάμα

κινήτρων που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος, όταν κάνει κάτι πέραν της δουλειάς του, προς όφελος της κοινωνίας και του περιβάλλοντος. Έτσι, λοιπόν, πρέπει να την ορίζουμε συχνά, διότι η στενότητα του όρου έχει προκαλέσει παρερμηνείες και μπερδέματα σε ένα τόσο ευαίσθητο κομμάτι της ανθρώπινης συμπεριφοράς, όπως είναι η ανάγκη για προσφορά σε όσους μας έχουν ανάγκη. Δεν είναι και λίγες οι φορές που ο εθελοντισμός έχει χειραγωγηθεί από πολιτικά, ιδεολογικά, θρησκευτικά κ.α. κινήματα, ακόμα και από τα κράτη. Ούτε είναι λίγες οι φορές που κάποιοι είχαν μεγάλα προσωπικά οφέλη, εκμεταλλευόμενοι την άδολη αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων. Η λέξη εθελοντής έχει χρησιμοποιηθεί για τα πάντα σχεδόν, μένοντας τελικά μία απλή λέξη που ξεχωρίζει την έμμισθη από την άμισθη εργασία. Με μια τέτοια κακοποίηση και εκμετάλλευση της λέξης και της έννοιας του εθελοντισμού, ήταν φυσικό να έχουν δημιουργηθεί αρνητικά στερεότυπα και να απωθούνται οι άνθρωποι από το να συμμετάσχουν σε εθελοντικές προσπάθειες. Έτσι, ενώ είμαστε μια κοινωνία που μπορεί να κάνει πάρα πολλά, που έχει τη διάθεση και την ευαισθησία να προσφέρει, τελικά γίνονται πολύ λίγα. Και πολλοί άνθρωποι που μπορούν και θέλουν να είναι χρήσιμοι, μένουν αδρανείς μπροστά στο ερώτημα: Πώς να βοηθήσω;

Θα δούμε μερικούς βασικούς διαύλους με τους οποίους μπορεί κάποιος να διοχετεύσει την καλή του διάθεση και την ενέργεια του για προσφορά. Για κάθε έναν από αυτόν θα αναφέρουμε τις δυνατότητες που μας δίνουν, τους προβληματισμούς που μπορούν να μας αποτρέψουν, αλλά και τη σωστή στάση του εθελοντή για να έχει το αποτέλεσμα που επιθυμεί.

Δράσεις κοινωνικής προσφοράς που διοργανώνουν θεσμικές αρχές του κράτους.

Πολλές είναι οι ευκαιρίες για προσφορά που δίνουν δήμοι, κοινότητες, κρατικά ιδρύματα, γραμματείες του κράτους κτλ. Συνήθως αφορούν δράσεις πάνω στον τομέα ευθύνης τους, αλλά μπορεί να έχουν και ευρύτερη εφαρμογή για να συνεισφέρουν στην αντιμετώπιση έκτακτων και εκτεταμένων αναγκών (πυρκαγιές, πλημμύρες, σεισμοί κτλ). Έχουν το πλεονέκτημα ότι είναι διαθέσιμα πολλά από τα υλικοτεχνικά μέσα που απαιτούνται και ότι υπάρχουν εξειδικευμένοι άνθρωποι που μπορούν να καθοδηγήσουν.



Το μειονέκτημα είναι ότι δεν έχουν τακτικότητα οι δράσεις αυτές, γίνονται έκτακτα. Συνεπώς, ένας εθελοντής δεν μπορεί να έχει συνεχή δράση και παρουσία που θα τον διαμορφώσει και θα τον γεμίσει. Μπορεί ακόμα να υπάρχει προβληματισμός για τη σκοπιμότητα τέτοιων δράσεων, για το αν δηλαδή καλύπτουν κενά που ο κρατικός μηχανισμός θα έπρεπε με τους υπαλλήλους και τις χρηματοδοτήσεις του να καλύπτει. Τέλος, σημαντικό μειονέκτημα μπορεί να είναι η αναπόφευκτη πολιτικοποίηση ή κομματικοποίηση και το «καπέλωμα» τέτοιων δράσεων.

Ο εθελοντής είναι καλό να έχει ενημέρωση για τις δράσεις των κρατικών φορέων, και αν αυτό που γίνεται τον καλύπτει, να συμμετάσχει. Σίγουρα και διορατικά, ώστε να μην νιώσει θύμα εκμετάλλευσης της καλής του διάθεσης. Αλλά αν οι κρατικοί φορείς δουν ότι έχουν εθελοντές στους οποίους μπορούν να στηριχτούν, τότε μπορούν να μας προσφέρουν πολύ καλές ευκαιρίες και προσβάσεις που σαν ιδιώτες δε θα μπορούσαμε να είχαμε.

Εθελοντική προσφορά των θρησκευτικών οργανισμών.

Οι θρησκευτικοί οργανισμοί κάνουν ένα μεγάλο έργο, κυρίως πάνω στον ανθρωπιστικό τομέα και μεγάλος αριθμός ανθρώπων στηρίζονται σταθερά από αυτούς. Κατά συνέπεια, έχουν μεγάλη αποτελεσματικότητα και διάρκεια σε ό,τι κάνουν. Συχνά έχουν και εύκολη υλικοτεχνική υποστήριξη από δωρεές πολιτών ή κρατικές παραχωρήσεις.

Ο εθελοντής είναι καλό να έχει υπόψη του τις δράσεις θρησκευτικών φορέων που γίνονται στην περιοχή του, και μπορεί να συμμετάσχει σε αυτές με διάφορους βαθμούς δέσμευσης.



Οιαμιγώς εθελοντικές οργανώσεις κοινωνικής και οικολογικής προσφοράς.

Υπάρχουν εκατοντάδες οργανώσεις εθελοντικής δράσης. Μικρές και μεγάλες, με πολύ μεγάλη ποικιλία πεδίων προσφοράς στα οποία δρουν και ειδικεύονται. Η ένταξη σε τέτοια οργάνωση, συνήθως, δίνει την ευκαιρία στον εθελοντή να ειδικευτεί πάνω σε έναν τομέα. Επίσης, η δυνατότητα των πολλών εθελοντών που συνεργάζονται αυξάνει τις πιθανότητες για πιο ουσιαστικές παρεμβάσεις στον κόσμο. Υπάρχει μεγάλη ποικιλία πεδίων δράσης κι έτσι, ο κάθε ένας μπορεί να βρει εκείνο που πραγματικά τον ευαισθητοποιεί και του δημιουργεί την ανάγκη να προσφέρει.

Οι δυσκολίες που συναντάει ο εθελοντής όσον αφορά την προσφορά μέσα από εθελοντικούς φορείς είναι διάφορες. Συνήθως, οι περισσότερες οργανώσεις πρέπει να είναι κοντά στην περιοχή του εθελοντή για να μπορεί να έχει μια ενεργή συμμετοχή σε αυτές. Σε κάποιες ομάδες χρειάζεται μια σημαντική εκπαίδευση, πριν μπορέσει να συμμετάσχει ενεργά στο έργο, κι αυτό δυσκολεύει πολλούς. Οι εθελοντικές οργανώσεις έχουν αρχές, καταστατικό λειτουργίας και οργανόγραμμα, καθώς και διοικητικό καθεστώς, πράγματα τα οποία πρέπει ο εθελοντής να τα γνωρίσει και να τα αποδεχτεί

για να μπορέσει να ενταχθεί. Επίσης, χρειάζεται μια ελάχιστη ενεργή συμμετοχή ώστε να θεωρείται κανείς επαρκές μέλος της ομάδας. Όλα αυτά αποθαρρύνουν πολλούς από το να ενεργοποιηθούν μέσα από μια εθελοντική ομάδα και δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι, στις εθελοντικές ομάδες μπορεί να συναντήσουμε όλες τις παθογένειες της κοινωνίας μας. Μπορεί κάποιος να βιώσει εσφαλμένες συμπεριφορές και καταστάσεις, αφού πρόκειται για ομάδα εθελοντών πολιτών, που μεταφέρουν τα θετικά αλλά και τα αρνητικά στοιχεία της προσωπικότητάς τους.

Ο εθελοντής πρέπει να δει σοβαρά την δυνατότητα συμμετοχής του σε κάποια εθελοντική ομάδα, γιατί αυτό θα του δώσει πραγματικές ευκαιρίες για να προσφέρει. Θα συναναστραφεί ανθρώπους με παρόμοιες ανησυχίες και θα ενώσει τις δυνάμεις του με τις δυνάμεις των υπολοίπων. Όμως, οι ανθρώπινες σχέσεις και συνεργασίες, αν δεν μουν στις σωστές βάσεις και δεν διατηρούνται πάντα καθαρές, μπορούν να δημιουργήσουν συγκρούσεις και απογοητεύσεις. Δεν είναι λίγοι οι εθελοντές που μετά από μία άσχημη εμπειρία με άλλους εθελοντές σε κάποια ομάδα, έπαψαν να πιστεύουν στον εθελοντισμό και κλείστηκαν στον εαυτό τους. Η ομάδα όπου κάποιος θα ενταχθεί, είναι ανάγκη να αποτελείται από ανθρώπους που ξέρουν τι κάνουν και γιατί το κάνουν, που διαμορφώνονται συνεχώς, ώστε να διατηρούν υψηλό ήθος και έναν κώδικα ευγένειας στη συμπεριφορά.

Ο εθελοντής της καθημερινότητας

Πέρα από τις οργανωμένες εθελοντικές προσπάθειες, υπάρχει και ένας τρόπος προσφοράς που αποτελεί την βάση και την ψυχή του εθελοντισμού. Είναι η καθημερινή διάθεση να προσφέρουμε στον άνθρωπο που είναι δίπλα μας. Συνηθίζουμε να περιμένουμε τις μεγάλες ευκαιρίες και τις μεγάλες ανάγκες και τελικά μένουμε αδρανείς στις πάμπολλες ανάγκες που είναι ακριβώς έξω από την πόρτα μας. Ξεχνάμε ότι τα μεγάλα πράγματα αποτελούνται από πολλά μικρά, αλλά και ότι η στάση του εθελοντή, η νοοτροπία του εθελοντισμού, είναι κάτι βαθύ που αφορά την ψυχή μας και την ανάγκη μας να είμαστε χρήσιμοι, κάνοντας τον κόσμο καλύτερο.

Πρέπει να έχουμε τα μάτια και τις καρδιές μας ανοιχτές ώστε να βοηθήσουμε κάποιον κοντινό μας άνθρωπο σε μια

υλική ή ψυχολογική του ανάγκη. Να μπορούμε να δώσουμε λίγο φαγητό κάθε μέρα σε κάποιο αδέσποτο της γειτονιάς, να επισκεφτούμε έναν ανήμπορο συνάνθρωπο για να τον βοηθήσουμε. Να είμαστε πάντα σε διάθεση προσφοράς και τότε θα βρούμε αμέτρητα μικρά πράγματα που μπορούμε να κάνουμε, και που μπορεί να έχουν πολύ μεγάλη σημασία.

Προσπαθήσαμε να δούμε τους βασικούς τρόπους με τους οποίους μπορεί ένας άνθρωπος να προσφέρει. Αφήσαμε όμως για το τέλος του άρθρου μας το πιο ουσιαστικό ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε. Και που αν το απαντήσουμε, θα βρούμε σίγουρα τον τρόπο για να προσφέρουμε. Το ερώτημα είναι τι είναι στα αλήθεια ο Εθελοντισμός, και ποιος πραγματικά είναι ο Εθελοντής.

Ο Εθελοντισμός δεν είναι μία οργάνωση, ένα σύστημα. Δεν είναι ένα επάγγελμα χωρίς μισθό, ούτε ένα χόμπι για τον ελεύθερο χρόνο μας. Δεν είναι μια ψυχοθεραπεία για να καθησυχάζουμε τις μεγάλες υπαρξιακές μας ανησυχίες. Δεν είναι μπαλώματα σε μία διάτρητη κοινωνία, ούτε ασπιρίνη με την οποία προσπαθούμε να γιατρέψουμε μια φοβερή και ανίατη ασθένεια. Ο Εθελοντισμός δεν είναι μια ευκαιρία για γνωριμίες ή για το χτίσιμο ενός κοινωνικού στάτους.

Ο Εθελοντισμός, παρότι μπορεί να περιλαμβάνει πολλά πράγματα, δεν προσδιορίζεται από τα πράγματα αυτά. Μπορεί ο εθελοντής να κάνει πράξεις ανθρωπιστικές, οικολογικές, φιλοζωικές, κοινωνικής συνοχής και στήριξης, μπορεί να μαθαίνει πολλά πράγματα και να έχει μια σωστή κοινωνικοποίηση, αλλά όλα αυτά, ο πραγματικός Εθελοντισμός τα υπερβαίνει και τα περιλαμβάνει. Όπως και πολλά άλλα, που ο πολύς κόσμος δεν τα κατατάσσει στα "εθελοντικά".

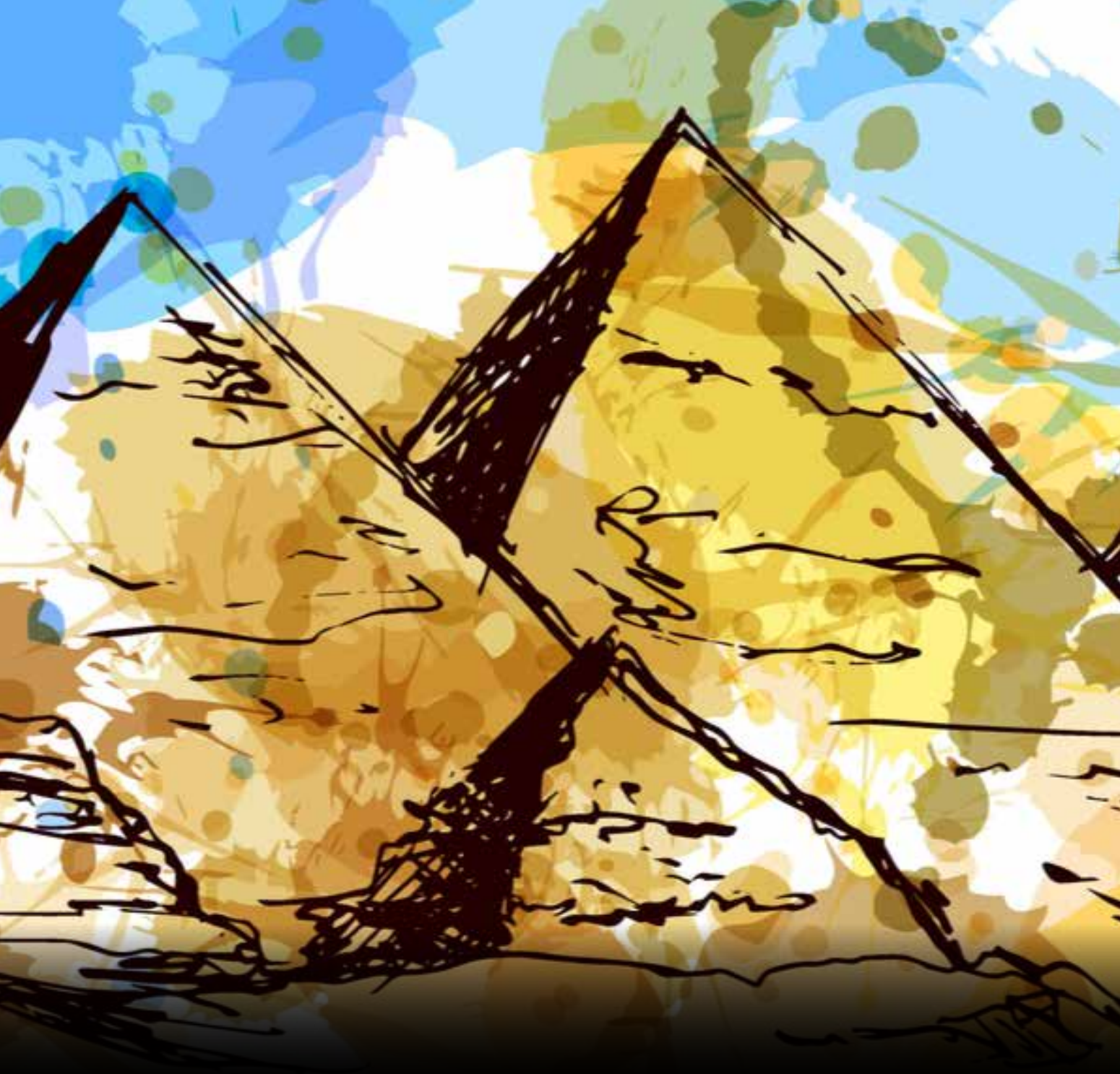
Ο Εθελοντισμός είναι μια αυθεντική στάση της ψυχής μας. Μια εσωτερική ώθηση και επιταγή, που μας εξανθρωπίζει και δίνει νόημα στη ζωή μας. Είναι, να θέλεις να είσαι χρήσιμος. Να θέλεις να δεις τον κόσμο καλύτερο από όλες τις απόψεις: Περισσότερο δίκαιο, περισσότερο όμορφο, περισσότερο καλό και περισσότερο αληθινό. Όσα κάνει ένας πραγματικός Εθελοντής πηγάζουν από αυτή την ανάγκη, που είναι βαθιά πνευματική. Ότι και αν κάνει ο Εθελοντής δεν μπορεί να χειραγωγηθεί για μικρές και ασήμαντες σκοπιμότητες ούτε μπορεί να σταματήσει επειδή οι περιστάσεις της ζωής του



κάποιες φορές δεν είναι ευνοϊκές. Κανένα λάθος των άλλων ανθρώπων και καμία αποτυχία δεν μπορεί να σταματήσει την ανάγκη του Εθελοντή να προσφέρει και να προσφερθεί. Μπορεί να γίνεται καλύτερος μέρα με τη μέρα, να εκπαιδεύει τον εαυτό του και να εξασκεί το έργο του, αλλά όλα αυτά δεν τα κάνει για εκείνον. Δεν θέλει να γεμίσει με δεξιότητες για να τις γράψει σε ένα βιογραφικό σημείωμα. Ψάχνει διαρκώς τρόπους για να γίνει πιο αποτελεσματικός στο έργο του, που είναι να δει τον κόσμο καλύτερο και τον άνθρωπο ευτυχισμένο και σε αρμονία με όλα τα όντα.

Εθελοντές είμαστε όλοι, όταν όλοι θέλουμε το καλό. Αρκεί να βγάλουμε από το μυαλό μας την εντύπωση ότι όλα πουλιούνται και όλα αγοράζονται. Δεν μας χρειάζονται μισθοί και κοινωνικά οφέλη για να προσφέρουμε, το μόνο που μας χρειάζεται, και αυτό μας ωθεί, είναι να εκδηλώσουμε το καλύτερο που έχουμε μέσα μας και να παραδώσουμε έναν κόσμο καλύτερο από αυτόν που βρήκαμε.

Αν βρούμε το κρυφό νόημα του Εθελοντισμού, της ανιδιοτελούς προσφοράς και αγάπης για τους γύρω μας, τότε θα μπορέσουμε να ξεπεράσουμε όλα εκείνα τα εμπόδια, υπαρκτά ή φανταστικά, που μας εμποδίζουν να ζήσουμε ΟΛΟΙ μια ευτυχισμένη ζωή πάνω στον πλανήτη μας.



Πώς δεν έγιναν οι Πυραμίδες της Αιγύπτου

Κείμενο: Jorge Angel Livraga

Τους πρώτους μήνες αυτού του έτους (σσ. το άρθρο γράφτηκε τον Αύγουστο του 1978) μια γιαπωνέζικη αποστολή -για την οποία προτιμάμε να μη δώσουμε προσωπικά στοιχεία, εκτιμώντας την καλή διάθεση που την εμπύχωνε- τελείωσε την κατασκευή μιας πυραμίδας-μακέτας, λίγα χιλιόμετρα από το πυραμιδικό σύμπλεγμα της Γκίζας. Την έφτιαξε με μεγάλη επιθυμία τελειότητας, με ύψος 10 μέτρα και δεν υπήρχε πέτρα που να ζυγίζει πάνω από έναν τόνο.

Ο διευθυντής του έργου, με τη βοήθεια δυο δωδεκάδων αρχαιολόγων και τεχνικών και μαζί με 200 ντόπιους εργάτες, ξεκίνησε τη δουλειά του, που γρήγορα φάνηκε ότι θα ήταν πολύ επίπονη, στα τέλη του 1977.

Στο έργο χρησιμοποιήθηκαν όλες οι τεχνικές που είχαν θεωρήσει οι αρχαιολόγοι της μόδας. Επίσης συμβουλευθήκαν ιδιαίτερα τις διηγήσεις του Ηρόδοτου σχετικά με όσα του είχαν πει οι Αιγύπτιοι ιερείς για την κατασκευή των πυραμίδων στο μακρινό παρελθόν.

Τότε μπροστά στα μάτια του διευθυντή, των δημοσιογράφων και των ειδικών στο θέμα, άρχισε να ξετυλίγεται ένα φαινόμενο τεχνολογικής ανεπάρκειας που ήταν μη αναστρέψιμο. Δηλαδή τα εργαλεία από σφυρηλατημένο χαλκό, που υποτίθεται ότι χρησιμοποιούσαν οι Αιγύπτιοι για να κόψουν τους κολοσσιαίους ογκόλιθους τους, αποδείχθηκαν σχεδόν άχρηστα στον γρανίτη και αν απαιτούσαν την αντίστοιχη με την αιγυπτιακή τελειότητα, τότε κάθε μικρός ογκόλιθος ήθελε τόσο χρόνο εργασίας, που το έργο, ύψους μόνο 12μ., δεν θα τελείωνε τον χειμώνα. Έτσι αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν σύγχρονα κοπτικά μηχανήματα και να μην προσέξουν πολύ το τελείωμα του έργου.

Αλλά και η μεταφορά παρουσίασε αξεπέραστα προβλήματα, γιατί τα περίφημα «σκι» για την άμμο και οι κύλινδροι ήταν σχεδόν ακυβέρνητοι και στα βραχώδη μέρη δεν υπήρχε τρόπος να ξεπεραστούν τα εμπόδια, χωρίς να προκαλέσουν στους ογκόλιθους τόσες ζημιές, ώστε να τους καταντήσουν άχρηστους. Για άλλη μια φορά, τα σύγχρονα μέσα και το μικρό μέγεθος των όγκων επέτρεψε τη μεταφορά.

Το «αποκορύφωμα» των προβλημάτων δημιουργήθηκε, όταν επιχείρησαν να τοποθετήσουν το πυραμίδιο στην κορυφή. Αυτή η πυραμίδα σε μικρογραφία ζύγιζε 1.000 κιλά. Την

έσπρωξαν σε μια ράμπα στηριγμένη σε πλάγιους πέτρινους ογκόλιθους, ρίχνοντας λάδι μπροστά στο «σκι» της, καθώς την έσερναν 200 άνδρες, που για να κάνουν την κατάσταση πιο ρεαλιστική, τραγουδούσαν λιτανείες βασισμένες στη λέξη «Πάμε!». Τότε ανακάλυψαν ότι το λάδι δεν κάνει μόνο το «σκι» να γλιστράει αλλά και τους άνδρες που το έσπρωχναν με μοχλούς και ότι αυτοί που τραβούσαν με τα σχοινιά από πάνω, μπορούσαν να κάνουν ελάχιστα πράγματα. Οι προσπάθειες και οι αποτυχίες για να σηκώσουν τον μικρό όγκο μέσα από τη ράμπα ήταν τόσες πολλές, που ο διευθυντής του έργου τελικά εγκατέλειψε αυτήν τη μέθοδο και αποφάσισε να δοκιμάσει μια τελευταία, δηλαδή τους γερανούς από κορμούς φοινικόδεντρων και σχοινιά από ίνες, με τα οποία λένε τα συνηθισμένα βιβλία ότι οι Αιγύπτιοι σήκωναν οβελίσκους εκατοντάδων τόνων.

Αυτός ο ογκόλιθος ζύγιζε μονάχα έναν τόνο και δεν θα έπρεπε να ήταν πολύ δύσκολο να τον βάλουν στη θέση του. Αλλά τώρα η αλήθεια παρουσιάστηκε μπροστά τους γυμνή. Γιατί, όταν η πέτρα βρέθηκε στα σχεδόν δέκα μέτρα ύψος, οι κορμοί των φοινικόδεντρων κομματιάστηκαν σε χιλιάδες σκλήθρες που τους τραυμάτισαν όλους, ακόμα και τον διευθυντή, ο οποίος τελικά προτίμησε να την τοποθετήσει με ένα σύγχρονο γεράνο, να τραβήξει μερικές φωτογραφίες και να διαλύσει τη μακέτα, όπως είχε συμφωνηθεί με την αιγυπτιακή κυβέρνηση. Αφού θεραπεύτηκε από τις επιφανειακές πληγές του ο διευθυντής, με το καλύτερο γιαπωνέζικο χιούμορ, είπε ότι τουλάχιστον τώρα ξέρουμε «πώς δεν κατασκευάστηκαν οι πυραμίδες».

Αυτή η ιστορία, που η περίληψή της δημοσιεύθηκε σε όλες τις σημαντικές εφημερίδες του κόσμου τον Απρίλη του 1978, θα αποδείξει στον αναγνώστη γιατί αντιστεκόμαστε σε κάποια πράγματα, δηλαδή στο να δεχτούμε κατά γράμμα αυτήν και άλλες υποτιθέμενες αλήθειες της «επίσημης επιστήμης», η οποία αρκετές φορές υποστηρίζει υποθέσεις λίγο πολύ μη πραγματοποιήσιμες, σαν να επρόκειτο για μεγάλες αλήθειες, και που παίρνει από τους κλασικούς μονάχα εκείνα που συμφωνούν με τον δικό της τρόπο σκέψης αποσιωπώντας όλα τα υπόλοιπα. Ας ξεκαθαρίσουμε όμως έγκαιρα ότι η αναφερόμενη αντίσταση στην υλιστική ψευδο-επιστήμη δεν πρέπει να μας οδηγήσει στο άλλο άκρο: να εφευρίσκουμε ή να επαναλαμβάνουμε ιστορίες που έχουν εφεύρει άλλοι,



αποδίδοντας τις μεγαλιθικές κατασκευές των αρχαίων σε όντα που ήρθαν από άλλους γαλαξίες, γιατί γι' αυτό δεν υπάρχουν αποδείξεις ούτε γνωστές αναφορές στις αρχαίες πραγματείες.

Πιστεύω ότι αυτό που ξεχωρίζει τον Φιλόσοφο από τον απλό πιστό, είναι ότι αναζητά την αλήθεια και δεν την προϋποθέτει ούτε της αποδίδει χαρακτηριστικά πριν τη γνωρίσει. Υπάρχουν τόνοι αμετάφραστων παπύρων ή τουλάχιστον μεταφρασμένων εν μέρει ή ερμηνευμένων σύμφωνα με τους μικρόψυχους κανόνες των υλιστών.

Είναι μια καλή αποστολή για τους φιλοσόφους που νιώθουν κλίση σε αυτό, να εργαστούν, ΑΛΛΑ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΣΟΒΑΡΟ, επάνω στην έρευνα αυτών των αινιγμάτων και να πληροφορούνται και να ενημερώνονται για κάθε ανακάλυψη. Αν σκεφθούμε ότι το 90% των γνωστών παπύρων μεταφράστηκαν τα τελευταία 50 χρόνια, ότι οι Σουμέριοι, οι Ουρρίτες, οι Χιτιτίτες, οι Κασσίτες, δεν ήταν γνωστοί ούτε τον περασμένο αιώνα, ότι τα μπρούντζινα κομμάτια του Λουριστάν τα έλεγαν «βαβυλωνιακά», «ασσυριακά» ή «χαλδαϊκά», ότι

ήταν άγνωστο πως οι αμερικανικές πυραμίδες ήταν κάτι παραπάνω από χωμάτινοι λόφοι.... Κι αν το ίδιο συνέβη για τόσα άλλα πράγματα, τότε θα δείτε ότι πρέπει να κρατάτε ενημερωμένη τη βιβλιογραφία σας και ότι, εκτός από εκείνα τα εσωτερικά στοιχεία, που επειδή είναι τέτοια δεν αλλάζουν, δεν μπορείτε να αναμορφώσετε τον κόσμο με κείμενα και ειδήσεις του 19ου αιώνα, που, παρεμπιπτόντως, πλαισίωσαν την αυγή του Υλισμού και γελοιοποίησαν τόσες φορές τις συλλογές των διδασκαλιών της Ε. Π. Μπλαβάτσκι, οι οποίες μόλις στη σημερινή εποχή επιβεβαιώνονται και εξακριβώνονται από την αναμφισβήτητη αλήθεια.

Ένας Φιλόσοφος πρέπει να μάθει να λέει «δεν ξέρω», όταν δεν ξέρει, πριν αρχίσει τις φαντασιώσεις εφευρίσκοντας λύσεις που μετά θα γυρίσουν εναντίον του και εναντίον του Οργανισμού στον οποίο συμμετέχει. Ας τιμήσουμε λοιπόν εδώ τον διευθυντή της κατασκευής της πυραμίδας, που είχε το ηθικό θάρρος να αποδεχθεί, κομπάζ, την άγνοιά του.



Η Νέα Ακρόπολη πραγματοποιεί δράσεις για τη Φιλοσοφία, τον Πολιτισμό και τον Εθελοντισμό, προσφέροντας ουσιαστικές επιλογές και καλύπτοντας όλους όσοι επιθυμούν να φέρουν στη ζωή τους μια εσωτερική αναγέννηση.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Εισαγωγικό σεμινάριο Εσωτερικής Φιλοσοφίας και Εσωτερικής Ψυχολογίας • Ανοιχτές συζητήσεις για τη Φιλοσοφία • Διαλέξεις, σε συνεργασία με χώρους πολιτισμού, για την Παγκόσμια Ημέρα Φιλοσοφίας υπό την αιγίδα της UNESCO

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Επισκέψεις σε μουσεία, αρχαιολογικούς χώρους • Θεατρικά δρώμενα • Μουσικές θεματικές βραδιές • Δημιουργικά εργαστήρια: αρχαιολογικών αντιγράφων, πυρογραφίας, ζωγραφικής • Εκδοτική δραστηριότητα βιβλίων εσωτερισμού και φιλοσοφίας • Αθλητική δραστηριότητα: αθλητικοί αγώνες, τουρνουά, φιλοσοφικές πολεμικές τέχνες • Ομάδες ανάγνωσης και ανταλλαγής βιβλίων (Booksharing – Booklab)

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ

Οικολογικές πρωτοβουλίες για τη φροντίδα πάρκων, δασών, παραλιών • Κοινωνικές πρωτοβουλίες στήριξης ευπαθών ομάδων και προσφοράς • Αντιμετώπιση εκτάκτων αναγκών και φυσικών καταστροφών • Σεμινάρια για την ανάπτυξη της εθελοντικής συνείδησης • Δίκτυο ανταλλακτικής και εναλλακτικής οικονομίας • Ετήσια Πανελλήνια Πορτή Εθελοντισμού, με συμμετοχή τοπικών και διεθνών εθελοντικών οργανισμών (Κίνηση Φορέων Εθελοντισμού)



Αθήνα, 210 88 10 830

Ιλίσια, 210 7794368, 6987124197

Περιστέρι, 2130282657

Αιγάλεω, 698 185 8033

Καλλιθέα, 216 7007072

Πειραιάς, 211 4025482

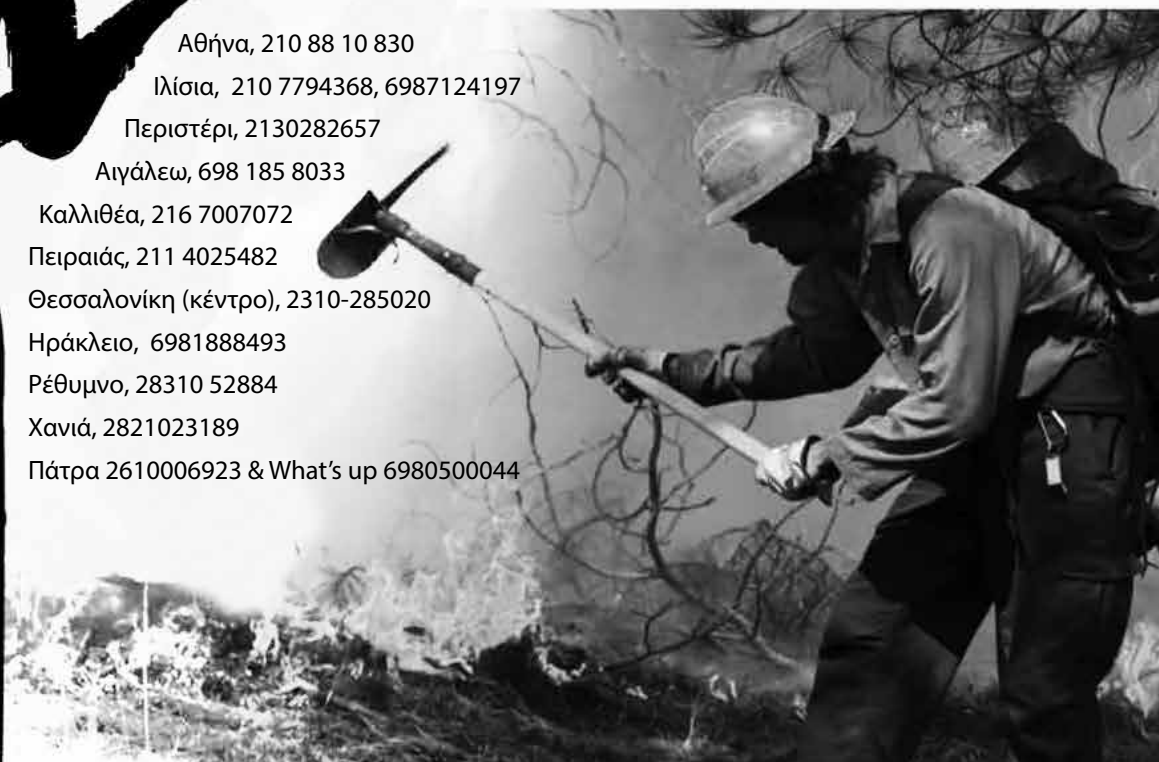
Θεσσαλονίκη (κέντρο), 2310-285020

Ηράκλειο, 6981888493

Ρέθυμνο, 28310 52884

Χανιά, 2821023189

Πάτρα 2610006923 & What's up 6980500044



ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Οι Πύλες ενός Νέου
Μεσαίωνα;

- Τα χαρακτηριστικά ενός μεσαίωνα
- Η εποχή του Υδροχούου
- Μεσαιωνική και αναγεννησιακή νοοτροπία
- Ο μύθος της ατελείωτης προόδου: η σύγχρονη βαβέλ





Socialize

philosophically

βρείτε τις εκδόσεις
μας ηλεκτρονικά
στο scribd.com

Ενημέρωση
Διαγωνισμοί
Short films and
spots for thinking
Φωτογραφίες
Ρητά for sharing



www.nea-acropoli.gr

www.nea-acropoli-athens.gr

www.nea-acropoli-thes.gr

www.nea-acropoli-heraklio.gr

ζήσε με την

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Ποιος είμαι;

Από πού έρχομαι;

Πού πηγαίνω;

Οι απαντήσεις
θα αναζητηθούν
στους:

Πλάτωνα

Αριστοτέλης

Μπαγκαβάτ Γκίτα

Βούδας

Κομφούκιος

Θιβέτ

Αίγυπτος

Πλωτίνος

Στωικοί

Καντ

Διάρκεια:

12 συναντήσεις

Ενάρξεις: κάθε μήνα στα κέντρα της Νέας Ακρόπολης στην Ελλάδα

ISSN 2241-4711



9 772241 471000